

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Pająk
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r. w Gliwicach

sprawy P. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 27 lutego 2014 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 1 lutego 2014 r.;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Maria Pierzycka-Pająk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu P. K. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany, poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z przedłożonym przez niego świadectwem pracy oraz dokumentami akt osobowych i zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał od 1 sierpnia 1976 r. do 29 maja 1994 r. pracę

w warunkach szczególnych, pracując stale w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, a dodatkowo podniósł, że do okresów pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył odwołującemu żadnego okresu zatrudnienia, z uwagi na fakt, nieprzedłożenia przez niego świadectw wykonywania pracy

w warunkach szczególnych.

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony P. K., urodzony (...), w dniu 19 lutego 2014 r.. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 14 stycznia 2014 roku.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat (akta emerytalne), z tym, że w ocenie ZUS nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Po przeanalizowaniu sprawy organ rentowy w dniu 27 lutego 2014r. wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych żadnego okresu pracy, z uwagi na fakt, iż odwołujący nie przedłożył żadnego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W postępowaniu przed Sądem ubezpieczony domagał się uznania za pracę w warunkach szczególnych jego okresów zatrudnienia w byłym Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 1 sierpnia 1976r. do 29 maja 1994 roku, kiedy to będąc zatrudniony jako mechanik napraw pojazdów samochodowych, faktycznie stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę mechanika samochodowego, wykonującego pracę w kanałach remontowych.

W toku procesu Sąd ustalił na podstawie akt osobowych ubezpieczonego, że ubezpieczony w okresie od 1 września 1969 r. do 29 maja 1994 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...).W. (...) w Z. (późniejsza nazwa przedsiębiorstwa – Przedsiębiorstwo (...) w Z., początkowo jako pracownik młodociany pobierał naukę w (...) i odbywał szkolenie – naukę zawodu (lata od 1.09.1969 r. – 30.06.1972 r.).

Następnie ubezpieczony zajmował następujące stanowiska:

- od 1.07.1972 r. do 31.03.1972 r. – monter,

- od 1.04.1974 r. do 31.07.1976 r. – ślusarz narzędziowy,

- od 1.08.1976 r. do 29.05.1994 r. – mechanik napraw pojazdów samochodowych.

W momencie rozwiązywania stosunku pracy z tym przedsiębiorstwem, pracodawca nie sporządził mu świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ubezpieczony z kolei nie upomniał się o takie, bo nie wiedział, że będzie mu po wielu latach potrzebne.

Z uwagi na likwidację zakładu pracy, ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W dalszej kolejności Sąd ustalił, że w/w przedsiębiorstwo zatrudniające ubezpieczonego było firmą wykonującą usługi remontowe i transportowe dla kopalń byłego Zjednoczenia (...), a później byłego Gwarectwa (...).

Posiadało zatem liczny tabor autobusów, samochodów dostawczych i ciężarowych w liczbie około kilkuset sztuk. Z tego też względu w przedsiębiorstwie tym był wydzielony osobny dział zajmujący się wyłącznie utrzymaniem nieprzerwanej sprawności i gotowości do pracy wszystkich tych pojazdów. Dział ten był oparty na stacji obsługi pojazdów, zwanej też później warsztatem samochodowym, który w trybie pracy na 3 zmiany robocze, zajmował się naprawami samochodów i autobusów.

Tabor w firmie był liczny i ulegał stosunkowo częstym awariom, ze względu na konieczność przewozu towarów o znacznej wadze w niekorzystnym terenie, w tym również w obrębie samych kopalń. Najczęstszymi awariami były awarie zawieszenia, co wiązało się z wykonywaniem w głównej mierze napraw z poziomu kanału remontowego. Nadto naprawiano często układy hamulcowe pojazdów, awarie skrzyń biegów, wymieniano silniki, zmieniano chłodnice, wały napędowe itp. Dokonywano także wymiany płynów eksploatacyjnych w silnikach pojazdów, w chłodnicach. Wszystkie te czynności wykonywano pracując w kanałach remontowych.

Ubezpieczony prace związane z naprawami pojazdów mechanicznych w kanałach rozpoczął od 1.08.1976 r., kiedy to ze stanowiska ślusarza narzędziowego został przeniesiony na stanowisko mechanika napraw pojazdów mechanicznych.

Od tego czasu do końca zatrudnienia w (...) pracę swoją wykonywał w stacji obsługi pojazdów mieszczącej się w hali. Na hali tej było 8 do 10 kanałów, w których na jednej zmianie pracowało w różnych okresach od 20-30 mechaników. W miejscu pracy ubezpieczonego panowało duże zadymienie od spalin z uruchamianych pojazdów samochodowych. Nadto nie było odpowiedniej wentylacji, a przewietrzanie odbywało się poprzez otwieranie na przestrzał drzwi wejściowych, co skutkowało w zimie niską temperaturą w miejscu pracy ubezpieczonego. Ponadto w pracy tej ubezpieczony był narażony na wilgoć i oddziaływanie oparów z różnych olejów i smarów.

Naprawiając tabor samochodowy – ciężki licznych kopalń zjednoczenia, a potem gwarectwa (...), ubezpieczony wykonywał wymiany części uszkodzonych na nowe, nigdy nie wykonywał czynności związanych z regeneracją lub naprawą części wymontowywanych.

Wobec powyższego ubezpieczony w przewadze świadczył pracę przez całe dniówki w kanałach remontowych. Tylko sporadycznie wykonywał drobne i krótkotrwałe czynności przy wymontowanych elementach pojazdów poza kanałem, jednak i wówczas wykonując te czynności przy stole roboczym bezpośrednio przy kanale był narażony na niekorzystne warunki panujące na hali, gdzie mieściła się stacja obsługi pojazdów związane z zadymieniem spalinami, zimnem, przeciągami, czy wilgocią.

Ubezpieczony nie był kierowany, ani do innych prac, ani też do pracy poza halą, w której mieściły się stanowiska z kanałami.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali świadek F. K. wykonywający pracę mechanika naprawy pojazdów samochodowych w kanałach remontowych oraz świadek E. Ś. wykonujący w okresie od 1.07.1976 r. – 31.05.1983r. prace mechanika pojazdów samochodowych w kanałach oraz w okresie od 1.06.1983 r. do 4.12.1990 r. prace mechanika napraw pojazdów – mistrza zmianowego w kanałach remontowych. Oboje świadkowie posiadają świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez pracodawcę jeszcze przed likwidacją przedsiębiorstwa.

Sąd ustalił nadto, że bezspornym było, iż ubezpieczony ukończył 60 lat oraz że na dzień 31.12.1998 r. posiada ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. (29 lat, 3 miesiące i 26 dni), a także że nie przystąpił do OFE.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego, świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych świadka E. Ś. oraz w oparciu o zeznania

świadka F. K. i E. Ś. oraz wyjaśnień ubezpieczonego słuchanego w charakterze strony (nagranie z rozprawy z dnia 8 lipca 2014 r.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do rozstrzygnięcia sprawy.

W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i samego ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają, a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji akt osobowych odwołującego. Ponadto świadkowie byli współpracownikami ubezpieczonego, zatem mieli oni bezpośrednie informacje w zakresie charakteru i wymiaru świadczonej przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie oraz co istotne pracując przy takich samych pracach, jak ubezpieczony jeszcze przed likwidacją (...)u”, otrzymali świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, P. K. zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Należy również podkreślić, iż na mocy art. 1 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012r.) od 1 stycznia 2013r. została zmieniona treść cytowanego art. 184, ust. 2. Od tej daty warunek rozwiązania stosunku pracy nie jest już wymagany.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia 14 stycznia 2014 r. nadto, nie jest członkiem OFE. Kwestie te nie były sporne.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył mu żadnego okresu takiej pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczony posiada wymagany 15 letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony niewątpliwie począwszy od 1 sierpnia 1976 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w szczególnych warunkach w byłym Przedsiębiorstwie (...) w Z., w całym spornym okresie (tj. od 1.08.1976 r. – 29.05.1984r.), wykonywał pracę mechanika napraw pojazdów mechanicznych (samochodowych), w kanałach remontowych.

W powyższym okresie ubezpieczony wykonywał tą pracę w warunkach szczególnych codziennie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie był kierowany do innych prac.

Takiemu charakterowi pracy ubezpieczonego nie przeczy posiadanie przez niego w angażach stanowiska mechanik napraw pojazdów samochodowych, gdyż jak wykazały zeznania świadków – współpracowników ubezpieczonego i wyjaśnienia samego ubezpieczonego wykonywał on od 1.08.1976r. wyłącznie prace mechanika w kanałach remontowych przy naprawach taboru samochodowego kopalń byłego Zjednoczenia, a potem Gwarectwa (...).

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury pomimo, że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wymieniony wyżej wykaz A nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej

w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

Bez znaczenia pozostaje także fakt, że były pracodawca odwołującego nie potwierdził odwołującemu wykonywania prac w szczególnych warunkach. Fakt wykonywania takiej pracy został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów.

W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują, bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia – w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Praca w kanałach remontowych wymieniona została w wykazie A, dział XIV, poz. 16 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że P. K. z momentem złożenia wniosku emerytalnego, spełnia łącznie wszystkie warunki niezbędne do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikające z treści art. 184, ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. Nr 153,

poz. 1227 z późn. zm.), a tym samym jego odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Dlatego też Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 lutego 2014 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

Z kolei w pkt. 2 sentencji Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na mocy art. 98 k.p.c.

SSO Maria Pierzycka-Pająk

Z/

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć

organowi rentowemu,

3. kal. 14 dni lub z wpływem.

G., dnia 29.07.2014 r. Sędzia